

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยเพื่อ เปรียบ เทียบผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษทางการ ฟัง เพื่อความ เข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตาม สังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนกับกลุ่มที่ เรียนแบบทั้งชั้นสรุปและอภิปรายผลพร้อมทั้งข้อ เสนอแนะ ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อ เปรียบ เทียบผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทางด้านการ ฟัง เพื่อความ เข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยวิธี การแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนกับกลุ่มที่ เรียนแบบทั้งชั้น

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนอุครพิทยานุกูล อำเภอเมือง จังหวัดอุตรธานี ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 2 กลุ่ม ๆ ละ 30 คน รวมทั้งหมด 60 คน เมื่อทดสอบ ความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิม เลขคณิตของคะแนนวิชาภาษาอังกฤษ อ 411 อ 412 (ภาษาอังกฤษหลัก 1 และ 2) อ 431 และ อ 432 (การอ่าน 1 และ 2) ที่นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มนี้เรียนในปีการศึกษา 2532 โดยการทดสอบความแปรปรวน (F-test) และโดย การทดสอบค่าที (t-test) พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้น ผู้วิจัยจึงกำหนดให้นัก เรียนกลุ่มหนึ่ง เป็นกลุ่มควบคุม และอีกกลุ่มหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลอง จากนั้น ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบนักเรียนทั้งสองกลุ่มก่อนทำการสอนตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยแบบสอนที่ใช้ทดสอบ เป็นแบบสอนที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น โดยแบบสอนได้รับการตรวจแก้ไขจาก

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน พร้อมทั้งได้ผ่านการนำไปทดลองใช้เพื่อหาค่าความยากง่าย ซึ่งมีค่าระหว่าง .20 - .80 ค่าอำนาจจำแนกมีค่าตั้งแต่ .20 ขึ้นไปและค่าความเที่ยงของแบบสอบเท่ากับ .88

หลังจากนั้นผู้วิจัยได้ทดลองสอนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งสองกลุ่ม โดยใช้แผนการสอนที่มีวัตถุประสงค์ปลายทาง (terminal objectives) วัตถุประสงค์นำทาง (enabling objectives) และเนื้อหา (content) เดียวกัน กลุ่มทดลองเรียนโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและกลุ่มควบคุมเรียนแบบทั้งชั้น เวลาที่ใช้สอนรวม 9 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ รวมทั้งหมดกลุ่มละ 18 คาบ แผนการสอนทั้งหมดได้รับการตรวจแนะนำแก้ไขจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่านตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (content validity) มาแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ หลังจากนั้นนำแผนการสอนที่ 1 ไปทดลองสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศึกษานารีวิทยา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากรจำนวน 40 คน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมในเรื่องความยากง่าย เวลาที่ใช้ และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทั้งแบบการแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและการสอนแบบทั้งชั้น แล้วนำแผนการสอนไปปรับปรุงให้เหมาะสม เมื่อสอนเสร็จได้ทำการทดสอบนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่มด้วยแบบสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งเป็นแบบสอบเดียวกันกับที่ใช้ทดสอบนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรก่อนทำการทดลองสอน จากนั้นผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบนักเรียนทั้งสองกลุ่มทั้งก่อนการทดลองสอนและหลังการทดลองสอนมาวิเคราะห์ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทางการฟังเพื่อความเข้าใจโดยการทดสอบค่าที (t-test)

สรุปผลการวิจัย

ผลของการวิจัยสรุปได้ว่านักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษทางการฟังเพื่อความเข้าใจโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาดังกล่าวสูงกว่ากลุ่มที่เรียนแบบทั้งชั้น ค่ามัธยฐานเลขคณิตของกลุ่มที่เรียนโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนเท่ากับ 40.06 ซึ่งสูงกว่าค่ามัธยฐานเลขคณิตของกลุ่มที่เรียนแบบทั้งชั้นซึ่งเท่ากับ 37.3 และจากการเปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมโดยการทดสอบค่าที (t-test) ได้ค่าที่เป็น 1.94 และค่า t จากตารางค่า t ทางเดียวที่ระดับชั้นความเป็นอิสระ $2n - 2 = 58$ ณ ระดับความมีนัยสำคัญ .05 เป็น 1.67 ซึ่งต่ำกว่า

ค่า t จากการคำนวณจึงสรุปได้ว่าผลต่างระหว่างค่ามัธยฐาน เลขคณิตของนักเรียนในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม แตกต่างกัน ณ ระดับความมีนัยสำคัญ .05 เป็นการยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษทางการฟังเพื่อความเข้าใจที่เรียนโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนแบบทั้งชั้น อาจเป็นเพราะ

1. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนนั้น จะเรียนโดยวิธีการให้ความร่วมมือซึ่งกันและกันกับสมาชิกภายในกลุ่มมากกว่าการแข่งขัน (cooperative learning) ซึ่งนักเรียนที่เรียนแบบทั้งชั้นจะเรียนโดยวิธีการแข่งขัน (competitive learning) นักเรียนจะไม่ให้ความร่วมมือกันเลย (Shlomo Sharan, 1980) การที่นักเรียนได้มีโอกาสให้ความร่วมมือกันภายในกลุ่มนั้นทำให้สมาชิกภายในกลุ่มเกิดความรู้สึกในความเป็นกลุ่ม ให้ความสนใจในเพื่อนร่วมกลุ่มมากยิ่งขึ้น และที่สำคัญที่สุด คือ นักเรียนจะมีแรงจูงใจ (motivation) ในการทำกิจกรรมร่วมกันภายในกลุ่มของตนเอง เพื่อที่ว่าผลงานที่ออกมาจะดีกว่าผลงานของกลุ่มอื่น ๆ ซึ่งในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น แรงจูงใจเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เจเรมี ฮาร์เมอร์ (Jeremy Harmer, 1986) ได้กล่าวถึงเรื่องแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนสูงจะสามารถเรียนภาษาต่างประเทศได้ดีและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนต่ำหรือไม่มีแรงจูงใจเลย ซึ่งแรงจูงใจถือเป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่ครูสอนภาษาควรที่จะสร้างให้เกิดขึ้นแก่เด็กในชั้นเรียน

2. ในการแบ่งกลุ่มแต่ละกลุ่มจะมีความสามารถทางภาษาใกล้เคียงกันและนักเรียนในกลุ่มแต่ละคนจะมีลักษณะต่าง ๆ กัน ซึ่งสามารถนำความแตกต่างของนักเรียนแต่ละคนในกลุ่มเหล่านี้มาผสมผสานกันเข้าจะทำให้กลุ่มมีความสมบูรณ์มากกว่าการเรียนแบบทั้งชั้น เช่น นักเรียนในกลุ่มคนหนึ่ง อาจจะเป็นคนขี้อาย คนหนึ่งเป็นคนกล้าแสดงออก คนหนึ่งเรียนเก่ง อีกคนหนึ่งเรียนอ่อน (Christopher Brumfit, 1984) ซึ่งเมื่อทำกิจกรรมในครั้งหนึ่ง ๆ นักเรียนในกลุ่มเหล่านี้จะช่วยกันทำกิจกรรมที่กำหนดให้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมขั้นถ่ายโอน (transfer)

คือ กิจกรรมหลังการฟัง เมื่อ เปรียบเทียบกับกลุ่มที่เรียนแบบทั้งชั้นแล้ว เมื่อครูให้นักเรียนทำกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนที่เก่งจะทำเสร็จเร็วกว่าเมื่อทำกิจกรรมเดี่ยว ถ้าเป็นกิจกรรมกลุ่มนักเรียนที่เก่งก็จะจับกลุ่มกัน นักเรียนที่เรียนปานกลางหรือนักเรียนที่เรียนอ่อนก็จะรวมกลุ่มกัน ซึ่งในกิจกรรมการเรียนแบบนี้ นักเรียนที่อยู่ในกลุ่ม เก่งจะทำกิจกรรมเสร็จเร็ว แต่นักเรียนที่เรียนปานกลางหรือนักเรียนที่เรียนอ่อนจะทำกิจกรรมได้ช้ามากหรือไม่สำเร็จเลย นักเรียนที่เสร็จเร็วก็จะต้องรอเมื่อรอนานจะรู้สึกเบื่อ ทำให้การเรียนไม่สนุก เช่นเดียวกับนักเรียนกลุ่มอ่อนจะรู้สึกเบื่อหน่ายถ้าทำกิจกรรมเสร็จช้าหรือไม่สำเร็จ

3. สภาพบรรยากาศทั่ว ๆ ไปในการเรียน (learning atmosphere) นักเรียนที่เรียนแบบการแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนจะมีบรรยากาศในการเรียนที่ดีกว่า คือ บรรยากาศเต็มไปด้วยมิตรภาพและความร่วมมือของสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งตรงกันข้ามกับสภาพบรรยากาศในห้องเรียนของกลุ่มที่เรียนแบบทั้งชั้น ซึ่งเป็นสภาพตัวใครตัวมันและการแข่งขัน (Robert E. Slavin, 1978) และจากการที่ผู้วิจัยสังเกตเห็นได้ว่า นักเรียนในกลุ่มที่เรียนแบบการแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในการทำกิจกรรม (worksheet) แต่ละครั้งจะมีโอกาสได้ปรึกษาหารือ หรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเรื่องที่นักเรียนได้ฟังก่อนที่จะเตรียมตัวทำการทดสอบย่อยในแต่ละครั้ง ซึ่งการปรึกษาหารือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่ฟังดีขึ้น นักเรียนที่เก่งก็จะช่วยนักเรียนที่อ่อนกว่า จะเป็นผลให้นักเรียนที่เรียนอ่อนมีกำลังใจที่จะเรียนมากขึ้น แต่นักเรียนที่เรียนแบบทั้งชั้นเมื่อทำกิจกรรม (worksheet) นักเรียนจะต้องพึ่งตนเองและไม่มีเวลาหรือโอกาสที่จะได้ปรึกษาหารือหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน ก่อนที่จะทำการทดสอบแต่ละครั้ง ดังนั้นนักเรียนจะต้องพึ่งตนเองให้มากที่สุดและแข่งขันกับเพื่อน ๆ ทั้งชั้น ไม่ว่าจะเก่งกว่าหรืออ่อนกว่าก็ตาม และโอกาสในการร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจะมีโอกาสในการร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนต่างกัน กล่าวคือ นักเรียนที่เรียนแบบทั้งชั้นจะมีโอกาสร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนน้อยกว่านักเรียนในกลุ่มที่เรียนแบบการแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ทั้งนี้ นักเรียนที่เรียนแบบทั้งชั้นจะทำกิจกรรมได้ไม่ทั่วถึง เนื่องจากต้องทำทีละคน ส่วนกลุ่มที่เรียนแบบการแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนจะทำกิจกรรมได้ทั่วถึง ปฏิสัมพันธ์ (interaction) ระหว่างครูกับนักเรียนมีมาก จากการสังเกตของผู้วิจัยจะพบว่า เมื่อให้ทำกิจกรรม โดยเฉพาะในกลุ่มที่เรียนแบบทั้งชั้น นักเรียนจะมีความกระตือรือร้นน้อยเมื่อครูเรียกให้ตอบ โดยที่ไม่ระบุ

ชื่อ จะมีเฉพาะบางคนทีกล้าตอบตอบ เป็นประจำ ส่วนที่ไม่เคยตอบก็จะไม่เคยตอบถ้าครูไม่ระบุชื่อ ส่วนกลุ่มที่เรียนแบบการแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนจะมีความกระตือรือร้นมากในการที่จะตอบคำถามหรือมีปฏิสัมพันธ์กับครู เนื่องจากนักเรียนไม่ต้องทำคนเดียวแต่จะทำเป็นกลุ่มซึ่งจะทำให้นักเรียนมีความมั่นใจมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. สำหรับศึกษานิเทศก์ภาษาอังกฤษ

ควรจะทำให้มีการอบรมหรือการให้ความรู้แก่ครูในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการฟังเพื่อความเข้าใจและส่งเสริมให้ครูนำกิจกรรมการเรียนการสอนแบบการแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนไปใช้ในการเรียนการสอนด้วย เพื่อที่จะส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทางด้านทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจของนักเรียน

2. สำหรับผู้สร้างแบบเรียน สื่อการเรียนการสอน

ในการสร้างแบบเรียน สื่อการเรียนการสอน ผู้สร้างควรคำนึงถึงการแทรกกิจกรรมการฟังเพื่อความเข้าใจในทุกรายวิชาภาษาอังกฤษ ไม่จำเป็นต้องแยกสอนเป็นวิชาการฟังเพื่อความเข้าใจโดยเฉพาะ กิจกรรมที่จัดในแบบเรียนนั้นควรจะเน้นการทำกิจกรรมเป็นกลุ่มเพื่อว่าครูผู้สอนจะสามารถนำวิธีการจัดกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนไปใช้ในการทำกิจกรรมได้

3. สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ

ครูควรให้ความสนใจหรือความสำคัญของทักษะภาษาอังกฤษทางการฟังเพื่อความเข้าใจมากขึ้น และควรที่จะศึกษาหาความรู้หรือแนวการสอนใหม่ ๆ ที่ใช้กันอยู่ อาจจะโดยการเข้ารับการอบรม สัมมนา และควรที่จะลองนำวิธีการสอนแบบการแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนเข้าไปทดลองใช้ ในด้านการทดสอบการฟังเพื่อความเข้าใจ ครูควรที่จะทดสอบความเข้าใจในการฟังจริง ๆ ไม่ควรนำทักษะอื่น ๆ เข้าไปเกี่ยวข้อง

4. สำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

ผู้ที่สนใจทำการวิจัยควรจะมีการทำการทดลองสอนแบบการแบ่งกลุ่มตามสังกัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับทักษะภาษาอังกฤษอื่น ๆ เช่น ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน